

MINISTERSTVO ZEMĚDĚLSTVÍ

ODBOR ŽIVOČIŠNÝCH KOMODIT 17210

SPISOVÁ ZN.: = čj.
NAŠE ČJ.: 36275/2010-17210

VYŘIZUJE ODDĚLENÍ OCHRANY ZVÍŘAT,

JUDr. Traplová

TELEFON: 221 812 346
FAX: 221 812 967
E-MAIL: jana.traplova@mze.cz

ADRESA: Těšnov 17, 117 05 Praha 1

DATUM: 10. 12. 2010

Vyjádření k případu napadení, zranění nebo usmrcení zvířete jiným zvířetem nebo člověkem a k případu napadení, zranění nebo usmrcení člověka zvířetem

Ministerstvo zemědělství, odbor živočišných komodit, oddělení ochrany zvířat (dále jen „Ministerstvo zemědělství“) je gestorem zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon na ochranu zvířat proti týrání“), a také je podle tohoto zákona příslušným orgánem ochrany zvířat a organizuje, řídí a kontroluje plnění úkolů na úseku ochrany zvířat. V souladu s touto svojí funkcí vydalo Ministerstvo zemědělství následující „Vyjádření k případu napadení, zranění nebo usmrcení zvířete jiným zvířetem nebo člověkem a k případu napadení, zranění nebo usmrcení člověka zvířetem“.

Toto vyjádření je aktualizací „Vyjádření Ústřední komise pro ochranu zvířat k případu napadení, zranění nebo usmrcení psa jiným psem nebo člověkem a k případu napadení, zranění nebo usmrcení člověka psem“, č. j. 28598/2007-10001, ze dne 24. 7. 2007.

1. K případu napadení, zranění nebo usmrcení zvířete zvířetem (např. psa psem) nebo člověkem

1.1. Ustanovení, podle kterých je možné postihovat případy napadení zvířete zvířetem

Níže uvedená ustanovení lze aplikovat rovněž v případě, kdy dojde k napadení, zranění nebo usmrcení zvířete člověkem. V praxi nejčastěji dochází k napadení psa psem, níže uvedené však platí také v případě, kdy dojde k napadení jakéhokoliv druhu zvířete jiným druhem zvířete. Vyjádření se týká zvířat v zájmových chovech a zvířat hospodářských.

Případ, kdy unikne **zvíře v zájmovém chovu**, a při úniku zraní jiné zvíře, nelze dle našeho názoru postihovat pouze jako přestupek podle § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat

proti týrání. Nepostačuje tedy postihnout majitele zvířete, které zranilo jiné zvíře, za to, že nezabezpečil své zvíře proti úniku.

Případ, kdy unikne **hospodářské zvíře**, a při úniku zraní jiné zvíře, nelze dle našeho názoru postihovat pouze jako přestupek podle § 11 odst. 2 zákona na ochranu zvířat proti týrání. Nepostačuje tedy postihnout majitele hospodářského zvířete, které zranilo jiné zvíře, za to, že nezabezpečil své zvíře proti úniku.

Chovatele, kterému uniklo zvíře a zranilo jiné zvíře, je třeba postihnout za nezabezpečení zvířete proti úniku a také za napadení druhého zvířete. Chovatel musí být postižen podle několika ustanovení zákona na ochranu zvířat proti týrání.

Jako únik zvířete je třeba postihovat případ vzdálení se zvířete ze sféry ovladatelnosti zvířete jeho chovatelem a kdy chovatel není schopen své zvíře ovládat a určovat jeho chování. Případ, kdy zvíře unikne, v sobě nezahrnuje případ, kdy toulavé zvíře (zvíře, které uniklo), zraní jiné zvíře. Zranění jiného zvířete je třeba posuzovat jako další skutkovou podstatu.

V případě, kdy zvíře napadne a zraní jiné zvíře, jedná se o porušení zákona na ochranu zvířat proti týrání. Konkrétně se může dle dané situace a konkrétních podmínek případu jednat o porušení § 4 odst. 1 písm. b) nebo h) nebo j) nebo k) nebo m) zákona na ochranu zvířat proti týrání.

Ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat proti týrání stanoví, že za týrání se považuje vychovávat, cvičit nebo účelově používat zvíře k agresivnímu chování vůči člověku nebo jiným zvířatům.

Ustanovení § 4 odst. 1 písm. h) zákona na ochranu zvířat proti týrání stanoví, že za týrání se považuje používat podnětů, předmětů nebo bolest vyvolávajících pomůcek tak, že působí klinicky zjevné poranění nebo následné dlouhodobé klinicky prokazatelné negativní změny v činnosti nervové soustavy nebo jiných orgánových systémů zvířat.

Podle písm. j) téhož ustanovení se za týrání považuje vyvolávat bezdůvodně nepřiměřené působení stresových vlivů biologické, fyzikální nebo chemické povahy.

Podle § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat proti týrání se za týrání považuje chovat zvířata v nevhodných podmínkách nebo tak, aby si sama nebo vzájemně způsobovala utrpení.

Podle § 4 odst. 1 písm. m) zákona na ochranu zvířat proti týrání se za týrání považuje zacházet se zvířetem, přepravovat je nebo je pohánět způsobem, který vyvolává nepřiměřenou bolest, utrpení nebo poškození zdraví anebo vede k jeho neúměrnému fyzickému vyčerpání.

Z účelu zákona na ochranu zvířat proti týrání plyne, že k postihu dle zákona na ochranu zvířat proti týrání postačuje již zavinění z nedbalosti, není nutný úmysl. Lze tedy postihnout jak čin spáchaný úmyslně, tak z nedbalosti.

V případě, kdy **zvíře v zájmovém chovu** při úniku zraní jiné zvíře, dopustí se chovatel porušení § 13 odst. 1 a § 4 odst. 1 (a některého z výše uvedených písmen). Sankce bude

uložena podle § 27 odst. 2 písm. f) a § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat proti týrání. Výši sankce stanoví § 27 odst. 10 zákona na ochranu zvířat proti týrání.

V případě, kdy **hospodářské zvíře** při úniku zraní jiné zvíře, dopustí se chovatel porušení § 11 odst. 2 a § 4 odst. 1 (a některého z výše uvedených písmen). Sankce bude uložena podle § 27a odst. 4 písm. e) a § 27a odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat proti týrání. Výši sankce stanoví § 27a odst. 17 zákona na ochranu zvířat proti týrání.

V případech, kdy je projednáváno napadení zvířete zvířetem nebo člověkem podle zákona na ochranu zvířat proti týrání, je třeba si vždy vyžádat odborné vyjádření orgánů veterinární správy podle § 24a odst. 5 tohoto zákona. Pokud by toto odborné vyjádření nebylo vyžádáno, jednalo by se o zásadní vadu řízení.

V důsledku napadení zvířete zvířetem může dojít jednak k úmyslnému nebo nedbalostnímu týrání zvířete nebo může dojít k jeho utýrání. Utýráním je podle § 3 písm. s) zákona na ochranu zvířat proti týrání přivození smrti zvířete v důsledku bolestivého anebo jinou trýzeň zvířeti působícího jednání člověka, které zvíře přežije, ale které má za následek nutnost jeho utracení pro následky z utrpení, anebo usmrcení zvířete zakázanými metodami. Tyto metody jsou uvedeny v § 5 odst. 8 a § 14 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání. Jedná se např. o ubodání, udušení, utopení a další postupy vyvolávající nepřiměřenou bolest. Pokud tedy zvíře druhé zvíře při útoku neusmrtí, ale způsobí mu taková zranění, že je nutné druhé zvíře následně utratit, je nutné i takový případ posuzovat jako utýrání zvířete.

Týrání, poškození zdraví zvířete nebo jeho utýrání není vždy posuzováno pouze jako správní delikt (včetně přestupku) dle zákona na ochranu zvířat proti týrání, ale může být také trestným činem, pokud jsou naplněny všechny znaky trestného činu. Pokud by při napadení zvířete zvířetem, kdy majitel úmyslně poštvě své zvíře na druhé zvíře, došlo k usmrcení druhého zvířete, lze takový čin posuzovat také jako trestný čin „Týrání zvířat“ podle § 302 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“). V některých případech může přicházet v úvahu také spáchání trestného činu „Zanedbání péče o zvíře z nedbalosti“ podle § 303 trestního zákoníku.

1.2. Ke vztahu mezi právní úpravou na úseku ochrany zvířat proti týrání a právní úpravou věci a vlastnického práva z hlediska postihu případů napadení zvířete zvířetem nebo člověkem

Hlavní cíl zákona na ochranu zvířat proti týrání stanoví jeho preambule, která říká: „Zvířata jsou stejně jako člověk živými tvory, schopnými na různém stupni pociťovat bolest a utrpení, a zasluhují si proto pozornost, péči a ochranu ze strany člověka.“ Tato preambule tak přiznává zvířeti specifické postavení, postavení živého tvora, kterého je třeba chránit, respektovat jeho potřeby a věnovat mu pozornost. Obecně je totiž zvíře v českém právním řádu považováno za věc a jako s takovou je s ním nakládáno. Zvíře je tedy věcí podle ustanovení § 118 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, v platném znění, a nic na tom nemění ani ustanovení zákona na ochranu zvířat proti týrání. Zvíře je předmětem řady právních vztahů, kdy je s ním zacházeno obdobně jako s jinými věcmi (je možno je vlastnit, obchodovat s ním apod.). Ze zákona na ochranu zvířat proti týrání však plyne, že zvíře má oproti jiným věcem odlišné postavení a specifickou ochranu.

V českém právním řádu tedy může být věc též věcí živou, tedy zvířetem. Zvíře je současně živou bytostí podle zákona na ochranu zvířat proti týrání a věcí podle občanského

zákoníku. Z toho je nutno vycházet při uplatňování postihů v případech souvisejících se zvířaty.

Zvíře je tedy jednak možno chránit podle předpisů o ochraně zvířat, jednak podle předpisů o ochraně věcí, majetku. Jelikož je však zvíře věcí sui generis, je třeba v případě, kdy je zvíře nějakým způsobem poškozeno na svém zdraví přednostně aplikovat předpisy na úseku ochrany zvířat proti týrání. Úprava obsažená v zákoně na ochranu zvířat je speciální úpravou ve vztahu k předpisům, které se zabývají ochranou věcí, majetku a vlastnických práv.

Dle zákona o přestupcích nelze postihovat poškození věci, kterou je zvíře. Pokud k poškození zvířete dojde, jedná se o narušení jeho tělesné integrity, tedy o týrání zvířete, které je postihováno podle zákona na ochranu zvířat proti týrání, popřípadě podle trestního zákoníku. Rovněž zničení věci, tedy usmrcení zvířete, je nutno postihovat pouze podle zákona na ochranu zvířat proti týrání nebo podle trestního zákoníku (§ 302 trestný čin „Týrání zvířat“). Zákon na ochranu zvířat proti týrání v § 5 odst. 1 zakazuje bez důvodu usmrtit zvíře. Usmrcení zvířete s úmyslem způsobit škodu na cizím majetku je nutno posuzovat jako usmrcení zvířete bez důvodu.

Jestliže tedy dojde k usmrcení zvířete – zničení věci – je třeba nejprve posoudit, zda se jednalo o týrání zvířete či nikoliv. Pouze ve výjimečném případě, kdy by bylo zjištěno, že došlo k usmrcení zvířete, ale nejednalo se o týrání zvířete, je možné použít předpisy upravující ochranu věcí a majetku (ochranu vlastnického práva). O takový výjimečný případ by se mohlo jednat, pokud by došlo k usmrcení zvířete, a toto usmrcení by nebylo provedeno bez důvodu a nebylo by provedeno zakázanými metodami, přesto by došlo k zásahu do vlastnického práva chovatele ke zvířeti. V případě, kdy dojde ke zranění zvířete, ale není možné takový případ posuzovat jako správní delikt (včetně přestupku) na úseku ochrany zvířat proti týrání, nebo v případě, kdy dojde k závažnějšímu zranění nebo usmrcení zvířete, ale nelze takové případy posuzovat ani jako správní delikt (včetně přestupku) ani jako trestný čin „Týrání zvířat“ nebo „Zanedbání péče o zvíře z nedbalosti“, lze uvažovat o přestupku proti majetku podle § 50 zákona o přestupcích nebo o trestném činu „Poškození cizí věci“. Trestného činu „Poškození cizí věci“ podle ustanovení § 228 trestního zákoníku se dopustí ten, kdo zničí, poškodí nebo učiní neupotřebitelnou cizí věc, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou.

Skutečnost, že zvíře je věcí, musí být při výkladu zohledněna i jiným způsobem. Zvíře lze považovat za věc, která byla užita ke spáchání správního deliktu nebo trestného činu. Pokud někdo nezabezpečí zvíře proti úniku a toto zvíře zraní jiné zvíře, lze říci, že pachatel nezabránil své věci, aby poškodila zákonem chráněné zájmy a tedy úmyslně či z nedbalosti svou věcí (zvířetem) spáchal správní delikt.

Zvíře lze také považovat za zbraň ve smyslu § 118 trestního zákoníku. Zbraní se tu rozumí, pokud z jednotlivého ustanovení trestního zákoníku nevyplývá něco jiného, cokoli, čím je možno učinit útok proti tělu důraznějším.

1.3. Náhrada škody v případě zranění nebo usmrcení zvířete

Předpisy na ochranu zvířat proti týrání se otázkami náhrady škody v případě zranění nebo usmrcení zvířete nezabývají. V takovém případě se postupuje podle § 70 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Z tohoto ustanovení citujeme:

„(1) Uplatnil-li ten, komu byla přestupkem způsobena majetková škoda, nárok na její náhradu v řízení o přestupku, nebo u orgánu policie v trestním řízení, pokud věc byla postoupena správnímu orgánu k projednání a nejde o přestupek, který se projedná jen na návrh (dále jen „poškozený“), působí správní orgán, který přestupek projedná, k tomu, aby byla škoda dobrovolně nahrazena.

(2) Jestliže škoda a její výše byla spolehlivě zjištěna a škoda nebyla dobrovolně nahrazena, uloží správní orgán pachateli přestupku povinnost ji nahradit; jinak odkáže poškozeného s jeho nárokem na náhradu škody na soud nebo jiný příslušný orgán.

(3) Zemře-li poškozený, správní orgán o náhradě škody nerozhodne.“

Podle § 72 písm. b) zákona o přestupcích je v řízení o přestupku účastníkem řízení také poškozený, pokud jde o projednávání náhrady majetkové škody způsobené přestupkem.

Podle § 87 odst. 6 zákona o přestupcích nelze v příkazním řízení projednat přestupky, které lze projednat jen na návrh, ani nárok na náhradu škody. V případě, kdy existuje nárok na náhradu škody, musí být zahájeno řádné řízení.

K otázce náhrady škody v řízení o přestupku podle zákona na ochranu zvířat proti týrání se dopisem Sp. zn. 3751/2010/VOP/IK ze dne 11. 11. 2010 vyjádřil také veřejný ochránce práv JUDr. Pavel Varvařovský. Z tohoto dopisu citujeme: „Přestupky, které jsou vymezeny v zákoně na ochranu zvířat, se v souladu s ustanovením § 2 odst. 1¹ zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon o přestupcích“), projednávají dle tohoto zákona. Z tohoto pohledu je zřejmé, že i na řízení pro přestupek dle zákona na ochranu zvířat se vztahuje ustanovení § 70 zákona o přestupcích, pojednávající o možnosti uplatnit nárok na náhradu škody. Jsem tedy toho názoru, že správní orgán by měl poté, co obdrží spisovou dokumentaci, z níž je patrné, že došlo v důsledku přestupku ke vzniku škody, poučit dle ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu osobu, jíž škoda vznikla, o možnosti uplatnit nárok na její náhradu u správního řízení. Teprve tehdy, pokud tato osoba v určené lhůtě nereaguje na výzvu nebo sdělí, že škodu uplatňovat nebude, lze, dle mého názoru, vydat příkaz, pokud jsou k jeho vydání splněny podmínky. V opačném případě by měl správní orgán zahájit řádné správní řízení, jehož účastníky by byli obviněný z přestupku a poškozený².“

K tomuto viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2007, č. j. 2As 46/2006-100, který se zabýval povahou řízení o náhradě škody jakožto řízení adhezního (k dispozici na www.nssoud.cz).

Z dopisu veřejného ochránce práv JUDr. Pavla Varvařovského Sp. zn. 3751/2010/VOP/IK ze dne 11. 11. 2010 dále citujeme: „Mám tedy za to, že škodu lze uplatnit v průběhu celého řízení před správním orgánem I. stupně, tj. až do okamžiku vydání rozhodnutí, nikoliv pouze při prvotním uplatnění škody, např. na základě poučení dle ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu. Rozhodnout o povinnosti jejího uhrazení obviněným by pak samozřejmě bylo možné za podmínek stanovených v ustanovení § 70 odst. 2 zákona

¹ (1) Přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.

² K tomu viz zápis z jednání na konzultačním dni pořádaného Ministerstvem vnitra, odborem všeobecné správy, oddělením správním, pro zpracovatele přestupkové agendy na krajské úrovni dne 12. 6. 2007; písm. n). K dispozici na <http://www.kr-jihomoravsky.cz/Default.aspx?PubID=119539&TypeID=2>

o přestupcích (a samozřejmě též při splnění procesních podmínek, zejména umožnění vyjádřit se k předkládaným důkazům). Škodu, která by případně vznikla v přímé souvislosti se spácháním přestupku po vydání rozhodnutí, by pak bylo možno nárokovat v rámci občanskoprávního řízení.“

Nárok na vzniklou škodu lze tedy uplatnit rovněž občanskoprávní cestou. Podle ustanovení § 106 odst. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, se právo na náhradu škody promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Nejpozději se právo na náhradu škody promlčí za tři roky, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, za deset let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví.

2. K případu napadení člověka psem nebo jiným zvířetem

Podstatné je, že účelem zákona na ochranu zvířat proti týrání je chránit zvířata před jednáním člověka, které by mohlo vést k týrání či utýrání zvířete, k zásahům do jeho integrity. Účelem zákona na ochranu zvířat proti týrání ale není chránit člověka před zvířaty, před jejich případnými útoky. Přesto některá ustanovení tohoto zákona zajišťují i ochranu života a zdraví lidí. Zákon na ochranu zvířat proti týrání povoluje usmrtit zvíře, pokud bezprostředně ohrožuje člověka. Stanoví povinnost zabezpečit zvířata proti úniku, v jehož důsledku by mohla ohrozit člověka. Zakazuje vychovávat, cvičit nebo účelově používat zvíře k agresivnímu chování vůči člověku.

Ochrana zdraví a života lidí při nakládání se zvířaty je ale zabezpečena především jinými právními předpisy. Viz trestní zákoník, zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, nařízení vlády č. 27/2002 Sb., kterým se stanoví způsob organizace práce a pracovních postupů, které je zaměstnavatel povinen zajistit při práci související s chovem zvířat, zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Nelze směřovat ochranu zvířete před protiprávním jednáním člověka a ochranu života a zdraví člověka před případnými útoky zvířete.

Pokud dojde k napadení člověka psem, je nutné zabývat se otázkou, zda byl pes zabezpečen proti úniku podle § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání. Dále je nutné zodpovědět otázku, zda obecně závazná vyhláška obce stanoví povinnost vést psa na vodítku, nebo povinnost, aby pes byl opatřen náhubkem, a zda byla tato povinnost dodržena. Je třeba zabývat se také otázkou, zda nedošlo k porušení § 4 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat proti týrání, tedy, zda nebyl pes vychováván, cvičen nebo účelově používán k agresivnímu chování vůči člověku nebo jiným zvířatům. Je nutné zabývat se také otázkou, zda postižený k napadení a pokousání sám nepřispěl svým chováním (napadení psa, provokování psa, nedovolený pohyb na oploceném pozemku hlídaném psem).

Pokud dojde k napadení a pokousání člověka psem, lze takový čin posuzovat jako přestupek proti občanskému soužití. Chovatel zvířete se může dopustit přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. b) nebo c) zákona o přestupcích. Ublížení na zdraví z nedbalosti přichází v úvahu například v případech, kdy zvíře v důsledku nedbalosti chovatele nebo nezabezpečení proti úniku unikne a poškodí zdraví osoby. V důsledku poštvení zvířete na jinou osobu může dojít k úmyslnému drobnému ublížení na zdraví.

Přestupkem, a tedy drobným ublížením na zdraví, je (s ohledem na negativní vymezení přestupku) čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, jde-li o mladistvého malý.

Zvíře může také sloužit ke spáchání trestného činu proti zdraví (ublížení na zdraví) podle § 145 až § 148 trestního zákona (úmyslné ublížení na zdraví a ublížení na zdraví z nedbalosti), nebo k trestnému činu „Vraždy“ podle § 140 trestního zákona. Příkladem může být situace, kdy majitel úmyslně poštvе svého psa na jinou osobu a zvíře jí způsobí újmu na zdraví ve smyslu trestního zákoníku. Také v médiích jsou občas uváděny případy, kdy volně pobíhající pes napadne člověka a způsobí mu zranění. Nedbalost může souviset také s tím, že majitel nezajistí očkování svého psa proti vzteklině nebo nezajistí neprodlené veterinární vyšetření psa, který poranil člověka nebo s ním přišel do kontaktu způsobem a za okolností, které mohou vyvolávat podezření z onemocnění vzteklinou, když takové zvíře napadne člověka a způsobí mu újmu na zdraví. Úmyslným poštváním zvířete může být spáchána také vražda. Těmito trestnými činy se zabývá Policie České republiky.

Důvodem k usmrcení zvířete podle § 5 odst. 2 písm. c) zákona na ochranu zvířat proti týrání je bezprostřední ohrožení člověka zvířetem. Toto ustanovení tedy chrání v případě útoku zvířete člověka a nikoliv zvířata. Zvíře je možné usmrtit podle toto ustanovení pouze v případě, kdy útok právě probíhá nebo trvá. Není možné na základě tohoto ustanovení usmrtit zvíře, které v minulosti poranilo člověka.

Případy zranění člověka zvířetem orgány ochrany zvířat neřeší.

3. Související informace a vyjádření Ministerstva zemědělství

V souvislosti s tímto vyjádřením doporučujeme Vaší pozornosti také tyto materiály, které jsou k dispozici na www.oz.mze.cz nebo <http://eagri.cz/public/web/mze/ochrana-zvirat/>

- Informace o nové trestněprávní úpravě na úseku ochrany zvířat proti týrání – k zákonu č. 40/2009 Sb., trestnímu zákoníku (od 1. 1. 2010), ze dne 9. 2. 2009
- Vyjádření k problematice postihu za únik zvířete v zájmovém chovu a nevedení psa na vodítku po novele zákona na ochranu zvířat proti týrání provedené zákonem č. 291/2009 Sb., č. j. 231/2010-17210, ze dne 4. 1. 2010
- Výklad k problematice odborného vyjádření orgánu veterinární správy podle § 24a odst. 5 zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů, č. j. 16774/2010-17210, ze dne 21. 5. 2010

Toto vyjádření Ministerstva zemědělství není právně závazné a Ministerstvo zemědělství jej vydalo s vědomím, že výklad právních předpisů je v České republice oprávněn provádět pouze soud. Vyjadřuje však odborný názor Ministerstva zemědělství na tuto problematiku, a to podle právního stavu ke dni jeho zpracování.

Ing. Jiří Machek
ředitel odboru živočišných komodit